

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

I SHËMBËLLENTE PLUHURIT KOZMIK

Shtëpia botuese “Trend- Prishtinë
2017

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

Redaktore:
Ilir Paja

Recensent:
Ilir Paja

Lektor:
Veli Veliu

Ballina:
Bashkim Alushi

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

I SHËMBËLLENTE PLUHURIT KOZMIK

Shtëpia botuese “Trend”- Prishtinë

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

**Një meshë , apo duel me dhembjen
Ilir Paja-Durrës 14 prill 2017**

Nëse merr në duar një krijim, poezi, prozë apo dhe vetë të luash dhe këndosh një këngë Kosove do kuptosh...Je në lutje. Pra, jo në një gëzim. Ku e qeshura mund të lyejë me të kuqtë e lumturisë deri një natë deri në puthje mëngjesi.

I tillë gjendesh në vëllimin e poetit A. Zaplluzha. Titulli vëllimit po të shohim ndërtim kohor të foljes “shëmbëllente” krijon kryekëputshëm dikotominë e një hapësire kohe mbi tokë ku tani duket sikur nuk zbret nga Krijesa qiellore asgjë më tepër se vetë poeti. Duket se dhembja, varret e hapura, urrejtja, mallkimi diku pranë tij...fqinji...e bëri të ruajë këtë zbritje.

Do të ishim onirik-ëndërror po të thoshim se brenda pluhurit kozmik gjendej jeta. Gjendej përjetësia. Dhe ruhej flutura. Kjo e fundit si një simbolikë ku doktrina panteiste naimiane në rastin tonë e kërkon ringjalljen jo në beteja baladash. Autori e din këtë.

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

Madje në vargje të përqasura si një cikël epik, heroi Gjergj Elez Alia duket si një “moment” kujtese.

Sepse sipas vetë konceptit të të krijuarit poeti e krijon lirinë e tij kur rikrijohet. Së pari për vete. Jo nga egoja. As nga uni mbi të tjerët. Ai është aq i lirë sa ka vend për të gjitha kohët...Kur citon vargun “*Lozin me eshtrat e gjyshërve*” si pjesë e ciklit të parë, por ne do mendonim se vëllimi ka një përafëri me tematikën tashmë “kronikë” mijëvjeçare e jona, atdheu, do ishim të gatshëm të sintetizonim... “Ra ky qiell e u pamë veç për mort...” Cilët lozin? Po të jemi realistë, sot e gjithë letërsia dhe vetë bota akademike e Kosovës tani post pavarësisë, ka si qëllim sinkronik dhe diakronik ciklin e rigjetjes. Së **vetes**. Dhe më pas nëse dhembja ia meku dhe lutjen, kujt do t’i vlejnjë kryqet dhe hënmat mbi varre? Po në mesha? Po pas tyre? Po ne?

Janë pyetje të cilat përmes një poezie ku thjeshtësia është njerëzore dhe muza hyjnore, *ku metafora* ngrihet rishmi drejtë jo më në kërkim të ish pluhurit kozmik. Por të ribashkojë gjymtyrët e tij të cilat *njëkohësisht* vrasja dhunoi dy botë, tokë dhe qiell. Ishte

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

një formë ku duket se ishte ruajtur pak nga ky “pluhur” për të verbuar me të natyrën, njeriun, lulen, ëndrrën...gjithçka. Sepse pas saj do ngrihej si gur fuqie ligësia e cila do shformonte duke e përçudnuar fytyrën e mbetur dhembje.

Dimë se poezia është si shpend fluturues. Ku ka krahë vështrimin poetik hapësinor. Ka sy mbërritjen. Dhe trup tokën e premtuar. Pyesim. Kur poeti ynë shkruan vargjet: “*Kënduam këngët majë krahëve. Meteorët endacakë. Shpirtrat e rrufeve. Ullukë ndryshkur fëmijëria. Egërsohen fjalët...etj*” do kërkojmë brenda poezive jo një njeri. As vetë poetin. Ai rrëfen një baladë ku tema si pritja, mbërritja, nisja, kujtesa, s’mund të jenë fat individual. Ai vetë e përjeton tokën si të ishte një varr që s’po mbyllet...Në vargun: “*Varret gojë hapur*” gjëma e tejkalon vrasjen. Nëse njeriu vdes, së paku shpirti lundron ende në brigje ringjalljeje. Por personifikimi “gojë hapur” e thellon dhembjen në palcën ku një komb qenëson veten. Tek Gjuha! Ndaj raporti jetë-vdekje është **Zë vdekur dhe vdekje e vrrarë**. Atëherë cila do ketë qenë fjala ‘shëmbëllente pluhuri kozmik?’ Kjo kohë ku veç as mbi

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

tokë s'ka ekzistuar për një histori të tillë...Kuptohet se po të jemi strukturalë nga pikëpamja gjuhësore, poeti e ripërmend shpesh herë fjalën si të Zotit, kryqit, mëkatit, ashtu siç nuk nguron t'i vë në raport antiteze përmes fëmijërisë, puthjes , fustanit, dashurisë.

Shpesh herë na ndodh që kur rrekemi të këmbejmë dy-tri mendime mbi një poet kemi ngutjen të shkojmë drejtë ngjashmërive të tij me të tjerë. Dhe prirja është të ngjitemi shkallëve ku si në supet e miteve janë jo poetët, por muzat ku një komb pret t'i zbresë si re qiellore ati poet.

Në rastin tonë ne s'po e ndërmarrim këtë “nismë”. Mendojmë se autorit i vlen më shumë t'i përkasim atij në këto vlerësime se ta “ndajmë” poetin duke ia dhuruar veten e tij të tjerëve. Dhe pse poeti i ndjen dhe jeton me ta.

Kur vendosëm të ndërtojmë mendime recensuese po i rikthehemi titullit. Ashtu si vëllimi me tri cikle dhe titulli ka një raport “tri këndor” .Pra...”I shëmbëllente...” Cili? Ai? Ajo? Para nesh kuptohet. Por jashtë një ose dy njerëzve për cilën pjesë të botës “I shëmbëllente...?” Askujt! Pluhuri kozmik

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

është ngjizja jonë. Kështu ne i shëmbëlleheshim vetes. Në të drejtën tonë. Duke qenë se po e kërkojmë këtë “magji” ribërëse po takohemi me zhbërjen e saj...Dhe poeti na afron duke na lejuar të mbërrijmë... “ *Korbi fëmijërisë. Kafshon gurin. Pështyn diellin. Vajtojnë lirikat. Çmendurisht shirat. Lehjet e Hënës. Vjeshtë e mermertë. Lahej në mëkatin e saj.*” Lexues. E kupton ku je? Ne të gjithë? Pyetje ku nëse ne lutemi për ta afruar miqësisht kohën, mallkimi i del para duke e **griruar** si të ishte *fetus* ku nëna do vishte *fustan mjegulle*...Është ky varg që si një kupë qielli ka verbuar brenda tij ngjyrat dhe ne ende na lëshon pas vdekjes së ish pluhurit kozmik imazhin e vrasësit. E njohim. Por kemi ndrojtje. Sepse dhe aty ku jemi intimësisht “ *Kërcell epshi*” frigemi nga shkulja e rrënjëve kohë më parë...Kjo na çon në dilema. Vetë shfaqja panoramike na jep një natyrë ku gjymtyrët e saj s’përkojnë me trupin e gjetur. “*Në dhomën me flokë të gjatë. Ku kyçen qirinjtë*” vargje, ka pak shpresë dhe pse poeti beson se pluhuri kozmik ka sjellë një **flutur** e cila nëse vonon ringjallja me të gjitha format e përsosmërisë, së paku qielli dikurshëm i shëmbëllen tani

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

kësaj *fluture*. Nëse besojmë se ajo vjen dhe pse nga shurdhësia kambanës, memecërisë së kryqeve, vjeshtës së mermertë, ajo s'bëhet bust. Shtatore. Varr. Ajo është palca e rrjetës. E lehtë ndoshta. Por pa kthim në vdekje.

Urime poet! Sepse meteorët tani s'janë endacakë. Sepse pas pluhurit kozmik je ti. Një yjësi vargjesh që nuk t'i verbon ndriçimet asnjë mjegull e së shkuarës. Që ngrihet gjithnjë e më rrallë të na trembë...Por ne kemi ruajtur si ëndrra dhe jo pak shtëpi që po i ngremë të ecin si vetë një njeri poet më shumë. E nëse shkel mbi vdekje s'ka mallkim. Ato tani janë marrë me vete. Në shpirtrat e ish pushtuesit. Ne vëmë këmbën. Por nuk e zgjojmë më vdekjen.

Kemi pluhur kozmik ndryshe...Shtëpitë lëshojnë rrënjë! Kaq mjafton të çelim foshnja jete!

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

Cikli i parë
Në fundin e një fundi tragjik

FENIKSI NGA DEVOLLI

Kush ju tha se vdiq poeti
Mos i besoni
Ai gënjen
Poetët kurrë nuk vdesin
Në secilin varg jetojnë nga pak
Jetojnë
Si perënditë e Olimp

Një herë më patë thënë
Feniksi nga Devolli
Më la peng një fjalë prej guri
Andaj me plotë bindje po e vërtetoj
Nuk është e mundur të vdesë
Ai shkëmb prej fjale
Dritëro burri

Ju lutem mos i besoni askujt
Vdekja nuk ekziston
Vdesin drurët kanjushat në fluturim
Por Dritëroi
Do jetoj gjithmonë si perënditë e Ilirisë
Me një flakadan prej poezie
Në qiellin e pavdekshëm të shqiptarisë

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

Prishtinë, 3 shkurt 2017

SI NJË VARKË E ÇMENDUR

Me një bastun arkaikë
Dhe këpucë pa sholla
Sterra çdo natë pandërprerë
Troket mbi një varr

Troket e troket
Si i çmenduri në llamarinë
Askush vallë
Nuk ia hap portën

Mbase nuk dihet se kush banon aty
Djalli i vogël apo vet
Luciferi i madh
Por gjithsesi dikush fshihet ilegalisht

E sterra kalamendet rrugëve
Si një varkë e çmendur
Bastuni kryengritës duke çaluar
Shkel mbi dheun e shkriftë të mallkimit

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

VETËM NJË FRYMË E TRAZUAR

Këtu nuk banon askush
Asnjë flutur e kaltër
Nuk pinë ujë
Në shpirtrat e plagosura të zambakëve
Vetëm një frymë e trazuar
Në pasqyrën e thyer të ditës
I kreh flokët e thinjura

Nuk ju thashë kot
Se këtu nuk banojnë njerëzit
Disa herë u lëruan
Këto varre
Secilit që i kujtohet diçka
Bredhte këndeje pari
Me një shat të topitur

Fëmijët duke nxjerrë nga një copë asht
Të fosilizuar
Lozin deri në mëngjes
Mbi eshtrat e gjyshërve
Këtu të çmendurit nga urrejtja
Na e vranë historinë
Kot trokasim nëpër kohë
Trokasim në ndërgjegjen e njerëzimit

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

E cila kurrë nuk di të zgjohet
O JU LUTEM MOS BËZANI

Nata i vrau drurët
Pemët i shkuli deri në rrënjë
Mëngjeseve herët na ikën lejlekët
Kush ishin ata të huaj
Që i shkundën deri në asht stinët

Ka kohë që kopshtet
Mbajnë zi
Për kohët e dhembjeve
Asnjë pemë më nuk çel lule
E gjethet dënesin si qilimi

Na i vranë edhe kujtimet
Nuk lënë libër pa grisur
Urinuan mbi Bibël e Kur- an
Bijtë e djallit
Që erdhën nga ajo anë

Ku ishit ju që këndonit sot
Këndonit se si na prenë
E na dhunuan
O ju lutem mos bëzani
Se do ju vret i madhi Zot

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

Prishtinë, 10 shkurt 2017

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

HAPËN VARR MBI VARRE

I lëruan detet
Nëpër fusha mbollën dhembjen
Hapën varr mbi varre
Nuk lënë oxhak pa prishur
Djajtë e bijve të djajve

S'na lënë të mbjellim asnjë pemë
Lulet i kositën
Mu atëherë kur filluan të çelin
Na e zunë dritën në pikë të ditës
S'na lënë të marrim frymë

Nëpër çdo shtëpi
Na i numëronin lindjet
Deshën të tkurremi së lëkura e regjur
Por një popull
Kurrë s'është e mundur të vdes

Vdesin gurtë
Pemët në lulëzim
Por njerëzit gjithmonë jetojnë
Për një të nesërme
E cila do buzëqeshi deri në ngadhënjim

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

KRYQET E SHKULUR MBI VARRE

Nëse është nevoja
Sonte dua të qaj bashkë me ju
Të dënesim deri në agullimë
Të vajtojmë
Derisa ngritën varret në këmbë

Erdhën si hijet morbide
Lëruan gur e dhe
Nuk lënë as hithra mbi tokë
Dajtë e zi të maleve katran
I nakatosën kryqet anë e mbanë

Sa e sa herë e prekëm
Pikëllimin tonë me dorë
I prekëm edhe dhembjet
Nga thinjat e flokëve të djersitur
Si përrenjtë rrodhën lumenjtë

Kryqet e shkukur nga varret
S'patë sekush me i ngritur
Mbetëm të etur për një psalmë
Për një dhembje
Që kurrë nuk mundëm ta shërojmë

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

ATDHEU NUK DOLI NGA STERRA

Asnjë kalë nuk mbeti
Në fushën e përлотur të mëllenjave
Për çdo ditë
Po ndryshken hingëllimat
Njerëzit shndërrohen në dru
Kurse drutë
Në njerëz pa shpirt dhe formë

Çfarë po ngjanë me gurtë e murrinë
Te atdheut
Po shemben si perënditë e lashtë
Po vdesin hingëllimat
Nëpër fushëbeteja
Dhembjesh dhe lotësh
Shihen kocka ngordhësirash

Nuk kam më kohë të vajtoj
Na i dhunuan kambanat
Mbetëm pa asnjë kryq të mirëfilltë
Në kujtesë vajtojnë kanjushat
Kush na i shembi ëndrrat
Afër njëqind vjet
Atdheu nuk doli nga errësira

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

Mbrëmë pashë një ëndërr të shthurur
Këmbët i kishte prej guri
Dhe druri
I shëmbëllente varrit tim
I ngjante trishtimeve të kohës
Sa që orë e çast
Dëneste si kalamajtë nëpër faltore

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

NUK MBINË HITHRAT NË FUSHAT
TONA

Asnjëherë nuk e mësuam
Historinë e mirëfilltë
Nuk mësuam athua vallë
Pati ndonjëherë
Ndonjë betejë nëpër fushat tona

Por njerëzit gjithmonë stivoheshin
Si duajt e thekrës
Stivoheshin bashkë me dhembjet e tyre
Sa që asnjëherë më
Nuk mbinë hithrat në fushat tona

Nëpër skutat dhe oda netëve të vona
Shpalosnim një histori gojore
Tregonim ngjarje fantazmagorike
Ishim bijtë e këngëve
Që s'vdiqëm asnjëherë

E armiku dinak
I hërte këngët tona me sitë e shoshë
Për të shkruar një histori të rrejshme
Me gjakun e bijve dhe të bijave
Që ditën krenarisht të vdesin për atdhe

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

NË FUNDIN E NJË FUNDI TRAGJIK

Dymbëdhejtë burra u grindën
Për një lugë
Kurse i trembëdhjeti kishte përfunduar
Tregimin e vet duke e përqafuar
Sofrën e cila i përmbysi pjatat

Të dymbëdhejtë burrat
Shikonin mjerimin dhe varrin
Në sytë e të trembëdhjetit burrë
Një fantazmë kafshonte buzën e poshtme
Kafshonte ende pa vdekur fjalët

Në fundin e një fundi tragjik
Binte një shi lotësh në Golgotë
Ofshante një mal nga dhembja
Ofshanin edhe nënat
Një foshnje pa lindur fluturoi hapësirave

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

KUR I DËGJOJMË KRISMAT E PARA

Sonte dua të qaj deri në mëngjes
Pastaj prej lotëve
Të kristaltë të ditës
Të ngriti një dolli
Të pimë deri në mëngjesin tjetër
Kur këndesat e zgjojnë diellin

Ju thashë se do dënesi
Derisa lotët e mi shndërrohen në det
Pastaj të gjithë ne do e pimë
Gllënjken e fundit të trishtimit
Do pimë
Derisa dehen pemët në kopsht

Ata që dorëzohen më mirë
Të mos na bashkohen
Le të qëndrojnë atje te varret
Ku vdesin zogjtë
Të tillët nuk mund të ecin
Nëpër shtigjet kah na dërgon atdheu

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

Kur i dëgjojmë krismat e para
Do kuptojmë
Se agullima është zgjuar herët
I pret fluturat e mëngjesit
Me nga një thirrje në shpirt
I pret me padurim çlirimtarët e atdheut

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

PRITNIN ANIJET E FUNDOSURA

Sonte s'qenkan fundosur anijet
Asnjë njeri nuk pret te moli
Të pashpresët
Ngritin dolli me dhembjen
Gjersa hëna lozonjare
Noton në errësirë e dendur

Kur dëgjuam zërin e kambanës
Dhimbshëm vajtoi edhe kambanorja
Një kryq i harruar
Veç ia kishte nisur vigmës
Vajtonte nëpër skutat e qytetit
Vajtonte si një grua e ve te fanari

Me qindra fëmijë pritnin
Te brigjet e shpresës
Pritnin anijet fantazmë
I pritnin letrat
Nëpër shishe te mbyllura
Që asnjëherë nuk mbërrin në mol

QANIN PËRRENJTË SI FOSH NJAT

Ishte tepër vonë
Kur nga plagët tona që kalbeshin
Buronin britma nënash
Një zanë mali
Kundronte nga lisat e pikëllimeve

I dëgjuam edhe vigmat e rrapeve
Me ngashërim
Dënesnin baladat
Lisat ishin shtrirë gjerë e gjatë
Dhe i mbështillnin plagët e gjetheve

I dëgjuam thirrat
E rrënjëve dhe të gurëve
Qanin përrenjtë si foshnjat
Në barqet e nënave
Trishtueshëm këlthitnin kërthinjtë

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

NËPËR DJEPA GDHENDËM
KRENARINË

Më duket se
Ne nuk dimë të qajmë
Kurrë nuk derdhëm lot
Mbi trishtimin tonë
Sa herë që patëm mall për atdhe
I kënduam këngët maje krahu

Edhe drurët dhe pemët
Na patën zili
Vaji i burrave gjithmonë ishte kënga
Sa herë që kënduan
Nga shpirti i tyre krenar
Derdhej një det i pashpresë dhe i trazuar

Kështu i mësuam edhe fëmijët
Nëpër djepa gdhendëm krenarinë
Dhe sa herë që patën dhembje
Kënduan për atdheun
Mu ato këngë
Të cilëve u xhelozonin edhe perënditë

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

ÇFARË NUK NA KUJTOHET

Sa herë që mbetemi pa shtegdalje
Na kujtohen ëndrrat tona
Fëmijëria e leckosur
Kur vraponim rrugëve
Me një flegër buke me gjalpë

Na kujtohen çastet
Kur i numëronim yjet
Nëpër xhepat mjegullave të azdisura
Dhe malli për vezët e kuqe
Që vetëm atë ditë mund t'i shijonim

Çfarë nuk na kujtohet
Kur na përqafton nostalgjia
Vjedhjen e kumbullave të tharta
Dhe të qershizave ende pa u pjekur
Na kujtohen dreqërit tona të vockla

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

PËR NJË FIJE KASHTE E DJEGIM
JORGANIN

Në të shumtën e rasteve
Ne vetë lozim ruletë
Me fatin tonë
Nga xhepi i majtë i nxjerrim problemet
Dhe i vendosim në xhepin e djathtë

Kur bie edhe kur nuk bie shi
Dukemi të lagur deri në asht
Vajtojmë fatin tonë
Mu atëherë kur duhet të këndojmë
Dhe ngjanë e kundërta

Ecim rrugëve të pazbuluara
Nëpër monopate u ngjajmë dhive të egra
Nuk njohim njeri
Aq shumë na kushton kryeneçësia
Sa që një ditë do i paguajmë llogaritë

Të tillë jemi mbjellë s'njohim fe as Zot
Jemi këndesi që këndon mbi
Bërllokun e fshatit
Dhe me dashje ose pa të
Për një fije kashte e djegim jorganin

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

NËPËR HAPËSIRAT PA SINOR

Si meteorët me bisht
Retë lëpinë shpirtin e vetëtimës
U shëmbëllejnë deleve të egra
Kur zbresin
Ose marrin udhë drejt kullotave

Nëpër hapësirat pa sinor
Nuk ndalen asnjëherë vallëzimet
E yjeve endacakë
Sa për ta zgjuar agimin
Në kor këndojnë edhe gjelat

Këndojnë tok me gjinkallat
Fluturat e kaltra
Kurse meteorët endacakë
Gjithmonë kanë nga një tregim
Për një të nesërme e cila sapo s'ka ardhur

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

SECILI VJEN ME NGA NJË KLITHMË

Kur e dëgjuan vajin tim
Heshtën gratë
Nuk ishte vajë
Por një vigmë që i zgjoi pemët
Nga gjumi dimëror

I zgjoi edhe arinjtë
Askush nuk fjeti atë dimër
Më duket se ende nuk flenë njerëzit
Që nga ai shkurt i largët
U iku gjumi patave të egra

Dhe kurrë më nuk u rehatuan
Nëpër dete e oqeane
I kërkuan duart e këputura të dallgëve
I kërkuan edhe parathëniet
E fluturimeve tej oqeanike

Më duket se dimrat
Nuk ndryshojnë asnjëherë
Secili vjen me nga një klithmë
Lindin dhe vdesin njerëzit
Mu atëherë kur acari kafshon gurin

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

MBASE EDHE ISHIM TË DEHUR TAPË

Gjërat nuk rrodhën ashtu
Siç deshëm ne
Herë ishte dimër i ashpër
E herë verë e ngrohtë
Kurse ne i imitonim perënditë

Na dukej vetvetja
Si një këndes i dehur
Mbase edhe ishim bërë tapë
Na morën në qafë dollitë
Pimë edhe dhembjen e miqve tanë

Nuk di se si por harruam
Sekush jemi
I harruam edhe të afërmit
Aq shumë na ngrehi për hunde lakmia
Sa që s'na kujtohet athua vallë ishim njerëz

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

KUR VIJNË SHIRAT

Njerëzit asnjëherë nuk kuptojnë
Se çfarë bëjnë zogjtë
Kur harliset qielli
Kur çmenden vetëtimat
Nëpër cilët degë të pemëve
Zgjohen shpirtrat e rrufeve

Kur vijnë shirat
Zogjtë struken në shpirtin e pluhurit
Struken si fjalët e pathëna
Në gurmazin e etjes
Më pastaj pulëbardhat e plagosura
Dalin në bejleg me dallgët

Ndonjëherë ndodh
Që secili njeri t'i ngjaj Gjergj Elez Alisë
T'i ftoj në duel rrufetë e zjarra
Dhe të del fitimtar
Mbi çdo zjarr që digjet
Në shpirtin e pathyeshëm të atdheut

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

BINTE NJË SHI IDHNAK

Kurrë nuk mësova
Se cila stinë ishte kur e kryqëzuan diellin
Por atë ditë binte shi i lerosur
Qielli qante si qilimi
Sa që kurrë më nuk pushuan vajet

Sa herë që pyes dikë
Përgjigjja i ngjan rrudhjes së krahëve
Më shikon si i çmendur
Mbase edhe frikohet
Që mos ta mësoi njeriu të vërtetën

Por atë ditë me të vërtetë
Binte një shi idhnak
Çekanin dhe gozhdët i përtypte
Një njeri dinak
E shiu kurrsesi të pushoj së dënesuri

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

NË CILIN VA U MBYTËN ZOGJTË

Në katin e dytë
Burrat me grithje fytyrash
Përcillnin një këngë të vjetër
Qanin edhe pemët
Vdekjen e stinës nëpër hone

Unë nuk di se ku isha atë ditë
Me kë i lidha fjalët
Njëqind vjet nuk bisedova
Me asnjë njeri
Po ashtu as me vetveten

Dikur vonë kuptova
Se nga cila anë rridhte uji
Në cilin va u mbytën zogjtë
Por gjithsesi kurrë nuk u ndalën
Këto grithje e fytyrash në tokën tonë

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

LUANTE NJË MELODI PREJ SHIU

Ai me një fizarmonikë në gojë
Luante një melodi arkaike
Sa ishte e çuditshme loja
Sa që u ngjante stërkalave të shiut
Në ullukët e ndryshkura të kujtesës
Dëneste fëmijëria

Mbi një çati të llamarintë
Dëgjohej daullja e shiut
Për befasinë e të gjithëve
Këndonin edhe gjinkallat
Po ashtu këndonin turtujt
Një këngë të vjetër pagane

Kaluan më se njëqind vjet
Por fizarmonika
Askurrë nuk u ndalë
Qante si një foshnje e braktisur
Me një afsh të paparë
Degët luanin një vals prej shiu

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

KËNDONIN EDHE TURTUJTË

Brenda një dhome të acartë
Puthjet e të gjitha llojeve
Nën degët e shimshirit të djegur
Një zog i vetmuar
I kishte harruar krahët

Asnjëherë më nuk u ndalën shirat
Binte edhe një shtrezë e verdhë
Puthjet herë ishin të buta
E herë të egra
Brenda një dhome disa lloje ëndrrash

Sa herë që ndryshonte moti
Nën çatinë e rrënuar
Këndonte një këndes i moshuar
Këndonin edhe turtujt
Një këngë të vjetër vajtimore

Më duket se kurrë nuk mejnë
Trishtimet nën atë çati
Nga brenda janë të mbyllura dyert
Edhe nga jashtë me dyllë të verdhë
Askush nuk di sa kah merr frymë oxhaku

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

TË KUJT JANË KËTO DUAR

Më kuptoni
Asgjë nuk mbaj në mendje
I kam harruar edhe ëndrrat
Nuk di më se kush isha dje
E kush jam sot

Të kujt janë këto duar
Nëpër xhepat e mia
Këta sy
Që s'dallojnë asgjë
Përpos sterrës së tunxhtë

Këpucët e mia nuk janë
Në këto këmbë
Që ndjejnë lodhjen e peshës
Së viteve që ikën
Nuk eci as unë me këpucët e mia

Më mirë më pëlqen të jem zbathur
Të vrapoj stërnishtave
T'i bluaj thekërishtet e kalbura
Dimri edhe ashtu sivjet
Ka vendosur me i korr të gjitha frytet

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

TA NJOH EDHE ANËN TJETËR

Të njoh që moti
Fare mirë e di kur të egërsohen fjalët
I ngjan detit të tërbuar
Më sa shumti ta kam frikën
Kur më dukesh e heshtur

Ti nuk e njeh vetveten
Sa unë që të njoh ty
Kur të dridhet buza e poshtme
Je në gjendje ta kafshosh gurin
Dhe ta pështysh diellin

Ta njoh edhe anën tjetër
Të mendjes
Kur nuk të ngacmon stuhia
Je e qetë si deti i kaltër
Sa që mund të të krahasoj me pulëbardhat
Prishtinë, 11 shkurt 2017

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

NJË QYQE I PËRKUNDTE ZOGJTË E VDEKJES

Ishte stinë e ashpër
Nuk arritëm t'i shkundim pemët
As barin e fishkur ta kositim
Përtej maleve
Ishte një luftë e madhe

Nëpër arenat e vikamave
Trishtueshëm dënesnin degët e këputura
Kuajt e luftës
U ngjanin fosileve parahistorik
Nëpër llagëme qanin ushtarët e gjunjësuar

Ka kohë që beteja kishte përfunduar
Vende vende
Hapeshin dhe sërish mbylleshin varret
Nuk dinte askush
Se çfarë po ngjante me betejën

Një bastun i vjetër tërë mlllef
Trokite mbi varret e mbyllura
Askush nuk gjendej
Pranë dyerve të hapura të dhembjes
Një qyqe i përkundte zogjtë e vdekjes

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

Cikli i dytë
I pamë edhe vdekjet e zogjve

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

VETËM KAMBANA QANTE
SI KALAMA

Nuk mejnë tingujt e fizarmonikave
S'pushojnë as daullet
Askush s'bënë dasmë
Nuk dimë kah na vijnë këto zëra
Por gjithsesi janë zërat e një kohe

Mbrëmë i dëgjuam të trokiturat
E çmendura në kokat tona
S'pamë asnjë njeri
As dyert e blinduara nuk hapeshin
Dikush i mbylli nga jashtë kujtimet

Vetëm kambana qante si kalama
Zëri i saj jehonte
Jehonte si një vajë i padëgjuar
Deri më sot
Sa trishtueshëm vajtonte kryqi i vetmuar

Po ju them nuk pashë asnjë njeri
Përpos zërave të shurdhëta
S'dëgjohej as zëri i Vaçes
Kush do të këndoj nesër këngën
“Moj e bukur Arbëri”

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

MUND TA LEXONI BIOGRAFINË TIME

Me cilën gjuhë t'u flas zogjve
Ta shuaj mallin e vendlindjes
Sa i kam të largëta ëndrrat
Sa që paskam mbetur
Si një kërcu në lëndinë

Nuk më njohin portat
Njerëzve të mi u dukem i huaj
Vetëm tavernat e këtij qyteti fantazmë
Më janë ngjizur në shpirtin tim
Dhe kurrsesi të shkoqen

Sa e sa herë e pyeta vetveten
Kush jam unë
Çfarë bëj në vend të huaj
Sa pa peshë qenka vdekja ime
Sa që nuk ngjan me asgjë

Ju lutem
Mos më pyetni asnjë fjalë
Heshtni se nuk do gjeni përgjigje
Vetëm në fundin e shollave të këpucëve
Mund ta lexoni biografinë time

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

SECILI PREJ NESH KËNDONTE NË
GJUHËN E VET

Prej të gjitha atyre shtëpive të rrënuara
Gjeta vend nën këtë çati
Ku e takova korbin e fëmijërisë
Thonë se ky shpend i pikëlluar
Jeton më shumë se treqind vjet

Unë çatia e kalbur
Dhe korbi
Një trio i përsosur
Dhe kurrë askush nuk mundi
Të krijoj një kor prej nesh

Secili nga ne këndonte këngën e vet
Në një mënyrë origjinale
Andaj nuk kishim mundësi
Të bashkojmë këtë muzikë të shthurur
Secili prej nesh këndonte në gjuhë të vet

Askush nuk na beson
Por ne ende këndojmë për mrekulli
Pantomima na shndërroi
Në një zë të vetëm të cilin e kuptojnë
Mrekullisht vetëm ata që shëmbëlajnë me ne

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

KURSE SYTË E SAJ PREJ KORBI

Çdo mëngjes ajo kundronte
Pafajësinë e një pike shiu
Te pemët e egra
Herë i mbillte
E herë i korrte kujtimet e hidhura

Në një djep të drunjtë
Përkundte një rrasë të murrme
Nga gjinjtë e saj prej rëre
Mbinin sfinksat të gurtë
Të të gjitha historive të kaluara

Kur e pashë për herë të fundit
Duart e saja të fëshkura u shëmbëllenin
Krahëve të qyqeve
Kurse sytë e saj prej korbi
Ethshëm lexonin historinë e një kohe

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

UNË SHIU DHE STINA

Asnjë tingull në hapësirën e plagosur
Nuk shëmbëllente me pikat e shiut
Që binin mbi kapelën time
Njëra pikëz ishte e gëzuar
Kurse tjetra tejet e pikëlluar

Binin e binin mbi kujtesën
E llamarintë të mbrëmjes
Kurse dimri e përcillte
Këtë muzikë të lashtë mortore
E përcillte mbi gjethet e dhembjes

Unë shiu dhe stina
Një trinom i përkryer matematikor
Ecim mbi një lumë të ngrirë
Kalojmë si në procesion
Nëpër urën e pikëlluar të trishtimit

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

NË PËRMENDORE TË BRONZTA

Për çdo ditë e në çdo kohë
Ato rrinë e mendojnë
Rrinë mbi një trinë
Duke i lëpirë kujtimet
Se delet e bardha kripën
Ashtu siç nënat e përtypin dhembjen

Më pastaj dëgjohen ofshamat
Ngjajnë me Drinin e Bardhë
Thonë se ato janë burrëresha
Nënat e përmendoreve
Nga shpirtrat e të cilave
Mbinë dhembjet e paçmuara

Janë nuse me flokë të thinjura
Të bardha si shpirti i dëborës
Kush e di se çfarë presin çdo ditë
Kthimin e zogjve që fluturuan
Ose të arkivoleve
Që s'i puthën për herë të fundit

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

Por ato janë nëna që u shëmbëllojnë
Zanave shqiptare
Dhe me padurim presin
Kthimin e fluturave të arta
Presin të kthehen një ditë
Të pavdekshmit në prehrin e atdheut
Të kthehen në përmendore të bronzta

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

DETET LINDËN MË VONË

Thonë se në fillim ishte
Një numër me disa të panjohura
Ose një fillim i dyshimtë
Mes numrave dhe fluturave

Njeriu i ngjante pluhurit
Një copë prej balte
Dhe dy kokrra ullinj
Të ngulur në një kërcu

Asgjë tjetër
Përpos fillimit të dyshimtë
Një frymëmarrje kozmike
Me një kryq të ngulur në dhe

S'kishte njeri të gjallë
Në vorbullën e ujit të lerosur
Asnjë pikë shije të njelmët
Mbi gjethet e kaktusit notojnë shkretëtirat

Nga një dhembje e pashërueshme
Detet lindën më vonë
Lindën me tërë përsosmërinë e ujit
Sa që marrin frymë si drurët

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

I PAMË EDHE VDEKJET E ZOGJVE

Kur prej dashurisë
desha të krijoj një lloj eliksiri
Pa dashje krijova urrejtjen
Pemët në vend të gjetheve
Lëshuan rrënjë mbi dhembjen time

Nga secila fjalë që krijova
Përjetova një katarzë të paparë
Rrapet filluan t'i përtypin drurët e njomë
Një kohë të gjatë ndoshta njëqind vjet
Shiu s'pushoi së riguari

I pamë edhe vdekjet e zogjve
Hapëm varr mbi varre
Llagëmet me kufoma
Si asnjëherë më parë
Kundërmonin një erë të rënd vdekjeje

Bari dukej tërësisht i djegur
Luadhet veç ishin dorëzuar
Kur i numëronim kufomat
Stina kundronte armiqësisht
Në fshat kurrë më s'pushuan zjarret

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

BRENDA NJË GOTE ME RAKI

Sa herë që vdes dimri nëpër fushat tona
Në maje të një peme lakuriqe
Lulëzojnë degët e ullinjve
Si në ndonjë ëndërr fëmijët i përtypin
Përrallat e vjetra të baladave

Në lagjen e epërme të evgjitëve
Asnjëherë nuk mejnë zurnatë
S'pushojnë as dajret
Këta njerëz aq shumë dashurojnë
Sa që prej secilës fjalë krijojnë një muzikë

Krijojnë botën e tyre të paçmuar
Brenda një gote me raki
Mund të fundosen shtatë evgjitë
Dhe të nesërmen në të shtatë mëhallët
Dëgjohen britmat e pakontrolluara

Kur i vizitojnë varrezat
Dehen si druri e bëhen tapë
Sa që nuk përtojnë të grinden me vetveten
Ulen pranë një kryqi të ngulur në shkëmb
Dhe i këndojnë në kor psalmet tona pagane
Prishtinë, 14 shkurt 2017

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

THUA SE JANË TË NJË TJETËR KOHE

Sa shumë stola të harruara
Shëmbëllejnë me njëri-tjetrin
Marrin frymë si njerëzit
Për typin barin e njomë në dimër
Po ashtu këndojnë si njerëzit

Në kohëra të egra lufte
Mbulohen nën qullët e kuajve
Kur acari ngrinë kujtesën e mpirë
Hejet e kristalta
Lëshohen pingul deri në palcën e tokës

Ju kam thënë me një rast dhe sërish
Po ju them
Se dimrat te ne
Ua kalojnë atyre të veriut të largët
Sa që ua ngrinë brirët e kaprojve
Kure dalin në kullota

Shikoni tani me vëmendje
Këtë stol të kalbur
Shikoni se si iu janë zmadhuar sytë
Thua se janë të një tjetër kohe
Kurse acari i kallkantë
Pa fije turpi depërton në gjakun njeriut

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

ATO QË MBETËN NËPËR DEGËT E
DHEMBJES

Kur shiu i mykur i vjeshtës
Filloi të pështynte atë menatë
Ti i shtrihe duart kah jugu i largët
Në hapësirën e paanë të qiellit
Dielli dukej
Di një copë gace e shqimur në hinore

Era kishte kokë dhimbje
I shkulte flokët e pemëve
Kurse rizomat në kopshtin e vjetër
Lëshonin një gjëmë
Prej rrënjëve të njoma
Sa që thyheshin kërcejtë e nëndheshëm

Kaluan edhe disa mote të zeza
Me dhe pa të reshura
Njerëzit filluan t'i kafshojnë mollët
Te pemishtet e vjetra
N' tokën e kripëzuar
Dikush i kishte ndezur qirinjtë e kujtesës

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

Dhe si njeri i huaj
Hyra në bahçen time të djegur
Në një kofinë prej llamarine
I shkunda të gjitha kujtimet
Ato që mbetën peng
Nëpër degët e dhembjes
Ishin gjëmat e një stine e cila po vdiste

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

U FSHEH PAS SHTATË DETEVE TË
MALLKIMIT

Para duarve tona të rrudhosura
Rrëshqiste stina e ngarkuar me fryte
Ajo kalonte me një fustan të trëndafiltë
Dy brigjet e vrara të kujtesës
Shtriheshin në gjoksin e saj

Për çudi ajo herë qante
E herë këndonte një serenatë të vjetër
I përngjante zërit të erës
Nga flokët e mëndafshta
Buronin të gjitha detet e dynjasë

Më duket se një ditë vjeshte
U largua nga qyteti jonë
Dhe kurrë më nuk u kthye
Për të pirë një gllënjë nga gota e kristaltë
U shndërrua në një flutur të padukshme

Më se njëqind vjet trokita
Në kujtesën e pemëve të shkundura
Ajo asnjëherë nuk u lajmërua
Iku me fustanin e saj të trëndafiltë
U fsheh pas shtatë deteve të mallkimit

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

NUK PATA FORCË PËR TË HESHTUR

Sa e sa herë me duart e rrudhosura
Preka dhembjen e drurit
Pemët i zhvesha deri në asht
Në fund të udhës
I takova lejlekët e lodhur

Nga truri im pikonte trishtimi
Nuk isha në gjendje
T'u ndihmojë të vdekurve
Varret qëndronin gojëhapur
U ngjanin gjarpinje të uritur

Edhe të reshurat kishin lot
Qanin nën pemët e shkundura të kopshtit
Atë mëngjes të hershëm
Nuk ishin zgjuar këndesat e fshatit
Si trishtimet dëgjoheshin zërat e pikëllimeve

Nuk pata forcë për të heshtur
Si rrasa e murrme nën dhe
Kurrë në jetë nuk e mësove
Gjendjen time
Përse atë ditë i ngjaja një krateri të zjarrtë

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

PËRSE TË DERDHI LOT

Përse të derdhi lot
Kur çmendurisht qajnë shirat
Lulet kanë aq shumë bukuri
Sa që nuk meritojnë të shëmtohen
Nga e lëndimet e stalagmiteve

Njeriu qanë kur t'i teket
Dhe kur do vetëm zemra e lënduar
Poetët s'kanë pikë loti
Në vend të tyre
Çmendurisht vajtojnë lirikat

Po ju them përse të derdhi lot
Le të qajnë pemët
Ose kuajt nëpër luadhe
Kur i takojnë gjinkallat e dashuruara
Le të qaj kush të do sonte
Por poetët kurrë nuk qajnë

Sonte u takova me meteorët endacakë
Nga shpirti i tyre klandestin
Derdhen të gjitha lumenjtë e dynjasë
Përse të derdhi lot
Kur për fatin tim qajnë muzat e Olimp

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

FLININ MBI SHPIRTRAT E
ZAMBAKËVE

Asgjë më nuk mbaj mend
Përpos një ëndrre të virgjër
Që flinte
Në gjumin e zambakëve
Ato çaste ende më duken
Si disa imazhe të largëta

Ishte edhe një lumë mes nesh
Që s'dinte të shteronte
Ca zymbyla me buzë të verdhë
Këndonin psalmet e një kohe
Këndonin
Thua se nuk ekzistonte e nesërmja

Dikur vonë
Pas shumë e shumë viteve
Kuptuam se në shpirtrat e luleve
Flinin ëndrrat tona të pa zgjuara
Flinin mbi shpirtrat e zambakëve
Që nuk dinin të ffishken nga asnjë dhembje

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

QË KISHTE LINDUR PARA BIBLËS

Asnjë njeri nuk di
Se përse mbrëmë hingëlluan kuajt
I dëgjuam edhe lehjet e hënës
Njëri gjysmë i çmendur
Lahej në lotin e ngrirë të Lumëbardhit

Asnjë peshk i ujërave të ëmbla
S'kishte mbetur mes guralecëve
Vetëm algat e verdha
Ishin në gjendje ta kuptojnë
Fshehtësinë e lashtësisë së kalasë

Pranë muranave të rrënuara
Një murg i moshuar
Zhvarroste një hartë të vjetër
Për historinë e qytetit
Zhvarroste të kaluarën e harruar

Të nesërmen nëpër faqet e gazetave
Lexuam për zhvarrosjen e një kohe
Lexuam një histori të lashtë
Që kishte lindur para Biblës
Që kishte lindur para kohës së gurit

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

PEMËT FILLUAN T'I KREHIN FLOKËT

Ky thëllim shpirti
Po i bluan eshtrat e fosilizuar
Te portat e shpresës
Hapen dhe mbyllen shtigjet

Askush nuk qante mbrëmë
Ama as nuk qeshnin drurët
Në shpirtin e dërmuar të natës
Thëllimi dëneste si një pegun

Binte edhe një shi i baltosur
Në tërë lagjen dënesnin ullukët
Mjegullat si gjithmonë
Bisedonin vetëm me korbat e zgërlaqur

Kur pushoi thëllimi i çmendur
Pemët filluan t'i krehin flokët
Aq shumë qante një kërthi te faltorja
Sa që kavakët ranë në dy gjunjë

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

**KURSE PIJETORJA BISEDONTE ME TË
DEHURIT**

Mbrëmë në një pijetore
Deri në asht
I zhveshën të gjitha këngët
U zhveshën edhe tingujt e një muzike
Sa që nata doli si e harlisur në rrugë

Gërneta nuk dinte të ndalej
Po ashtu edhe zurnaja s'pushonte
Daullja e një evgjiti të moshuar
Bisedonte me mall
Bisedonte për të kaluarën e saj

Te plepat e djegur të mëhallës
Shtatë ditë e shatë net të plota
Hëna lahej në mëkatin e saj
Një drithërim shpirti si tërmet
I tundte tavolinat e përgjumura

Më duket se ishte e vetmja natë
Kur yjet ngarendnin
Prej një ane
Në anën tjetër të hapësirës
Kurse pijetorja bisedonte me të dehurit

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

NUK KA MALLKIM MË TË MADH

Kur ta mallkoni dike
Thjesht thoni
E paç fatin e poetit
Deri në fund të jetës
Bisedofsh me hijet fantazmagorike

Nuk i duhet asnjë poeti
Ndonjë mallkim tjetër
Kryqi i tij gjatë tërë kohës
Edhe përtej saj
Do dënesi si çilimi

Nëse doni ta mallkoni dike
Thjesht dhe pa pompozitet
Truani të bëhet poet
Nuk ka mallkim më të madh
Se sa të ulet mbi vargjet e dhembjes

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

MBETA SI NJË GOGOL FUSHE

Kjo natë e cila për herë të parë
Më rri përballë
M'i zhveshi të gjitha ëndrrat
I zhveshi edhe yjet
Në varfërinë e qiellit noton hëna lakurige

Në lagjen e sipërme
Nga kati i shtatë i kujtesës
Vijnë disa zëra imagjinare
Një muzikë e shthurur
Po i zhvesh të gjitha kujtimet

Asgjë tjetër nuk më mbeti sonte
Përpos fjalëve
Ika përtej yjeve deri në çmendi
Ika si i shastisur
Nëpër pjalmin e zërit tënd të zhveshur

Askund më asnjë yll nuk pashë
Nga varfëria e natës
I shkula të gjitha parathëniet
Mbeta si një gogol fushe
Në itinerarin tim të pandalshëm

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

KUR FLININ KANJUSHAT

Nëse sonte lindin fëmijët
Mos pohoni se është ringjallja
Deri te kjo fjalë
Na duhet të ecim edhe njëmijë vjet
Ose të mos ndalemi asnjëherë
Dhe sërish do jemi
Në fillim të rrugës së parrugë

Në çastin kur mendojmë ndryshe
Pemët do fillojnë të çelin
Vezë të kuqe për festën e kërshëndellave
Ne kurrë deri më sot
Nuk kuptuam
Lindjen ose perëndimin e diellit
Ishte diçka a paqartë në kokën tonë

Kur mësuam se si rritet bari
Nga një arkë e vjetër
Filluam ta mësojmë gjuhën e drurëve
Ishte ditë e diel
Kur flinin kanjushat
Flinin për t'i çelur lulet e para
Për një stinë që do të vij pas njëqind vjetëve
Prishtinë, 15 shkurt 2017

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

KISHTE APO NUK KISHTE NJERI KËTU

Nga shpirti cullak i diellit
Huazova imagjinatën
Pashë se nëpër fushat e djegura
Thua se asnjëherë nuk kanë kaluar njerëzit
Edhe nata dukej e zhveshur
Ngjante me zogjtë pa pendla

Kishte apo nuk kishte njeri këtu
Beteja e përfunduar
Qenka mbuluar me kufoma
Ngordhësira kuajsh pa shalë
Ushtat dhe shpatat
Paskan hyrë si legjendat në histori

Kurse mua më mori malli
Kam shumë mall
Të shoh një njeri duke ecur
Të shoh se si duket ecja vertikale
Me një flamur të grisur
Dhe me një plumb dezertori në xhep

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

GRITHJA SHPIRTIN E MJEGULLAVE

Kurrë s'isha në gjendje
Ta pikturoj qiellin tim të kaltër
Sa herë që desha
Me tradhtuan ngjyrat
Më së shumti kisha problem
Me ato që ja nxinin fytyrën diellit

Ngjante që hënë ta shoh
Si një lakër të kalbur
Pa jetë e shpirt
Notonte nëpër lakuriqësin e hapësirës
Më befasonin pa masë
Imazhet e yjeve të shkujdesura

Çfarë mund të bëja në ato çaste
Me brushën time të vrazhdë
Grithja trupin dhe shpirtin e mjegullave
Andaj edhe qielli më dukej i sterrët
E dora përdridhej si gjuha
Duke i dëgjuar në ankth britmat e bojërave

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

NA I VRANË EDHE PËLLUMBAT

Asnjë letër s'dërgohet
Nga këta llagëme
Na i vranë edhe pëllumbat
Shikoni se si ai plumb dredharak
Vjen në drejtimin e erës
Donë të vret çdo gjë para vetes

Mbrëmë i vranë edhe kuajt
Nuk lënë asnjë pemë në këmbë
Urinuan mbi trupat e të vvarëve
Për një unazë argjendi
Janë në gjendje
Të këpusin gishtin e të vdekurit

Nga kjo fushëbetejë e tmerrshme
Nuk shpëtuan as zogjtë
Me sytë e mi i pashë ushtarët
Se si i dhunonin pemët
Nga degët e këputura
Shtrydhnin orgazmën e sëmure të luftës

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

Cikli i tretë
I shëmbëllente pluhurit kozmik

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

AJO ISHTE ALFA DHE OMEGA

Për herë të parë u takuam te lumi
Kishte të veshur
Një fustan prej mjegulle
Me ngjyrë kadifeje
Aroma e lëkurës së saj
Shëmbëllente me at të diellit në mëngjes

Ishte e vetmja në botë
E cila çuditërisht i krihte flokët
Me gishtat e saja delikate
Kishte një pamje të tejdukshme
Në brendinë e syve të saj
Mbyteshin anijet e tërë dynjasë

Gjithmonë qeshte si deti
Por edhe qante si tërbimi i dallgëve
Ajo ishte alfa dhe omega
Nga gjoksi i saj i pakapshëm
Buronin dy liqene të kaltra
Ku pinin sisë
Njerëzit e uritur për dashuri

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

NJË DUET NË KORIN E PËRKRYER
TË JETËS

Atë ditë stina ishte lakurige
I përngjante ëndrrës së trëndafiltë
I kishte shtrirë duart
Dhe me tërë afshin e saj
Përqafonte shpirtrat e mjegullave të purpurta

Në syrin e saj të përlotur
Nuk kishte mbetur asnjë pikë loti
Nuk qanin as pemët
Trëndafilat si kurrë më parë
Çelnin petale të kristalta

Të pata thënë se kurrë më dimër
Në rrugën tonë
Do ecim mbi stinët e luleve
Do vallëzojmë valsën e sapo filluar
Mbi ëndrrën e kaltër të gjelbërimit

Tani më kujtohet se sa shumë stinë
Rrjedhën nën urat e Prizrenit
Stinët dhe duart tona
Një duet në korin e përkryer të jetës
Që këndon e s'ka të ndalur

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

ZONJA ME KARAFIL NË KOKË

Një njeri i moshuar
Kishte veshur pallton e vjetër
Kopsat i shkëlqenin si medalje lufte
Ishte e diel
Dita kur gjunjëzohen në faltore
Engjëjt dhe kriminelët e regjur

Kambanorja atë ditë
Shikonte me xhelozë të paparë
Zonjën me karafil në flokë
Kurse sytë e saj ishin ngulitur
Në shkëlqimin e kopsave
Në kraharorin e rrënuar të mikut të moshuar
Dëneste stina

Mbase mesha atë ditë
Nuk kishte asnjë rëndësi
Në këto çaste të ndjeshme
Vetëm zëri i murgut që kollitej
Prishte qetësinë e paradites
E kambana e vjetër
Asnjë çast s'dinte të ndalej

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

KUR U PAMË PËR HERË TË FUNDIT

Askush nuk më beson
Se sa shumë e desha
Dikur vonë shumë vonë kuptova
Se për dashuri
Po ashtu edhe urrejtje duhen dy veta

Ajo ishte një ëndërr në petale lulesh
Kurse unë zhgjëndërr mbi ferra
Ecnim paralel njëri me tjetrin
Por kurrë nuk i bashkuam duart
Në imazhet e dashurisë

Me një grusht mjegull
U nisa deri te stoli i jonë
Asgjë nuk pashë rrugës
Përpos lotëve të gjetheve
Dhe drurëve që vajtonin si plakat

Kur u pamë për herë të fundit
Ajo atë ditë kishe veshur
Një fustan të kaltër
Prej syve të saja të ylberta
Edhe qielli e humbte kaltërsinë

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

NË ÇDO KOHË KYÇEN SI KUJTIMET

Si sot më kujtohet
Kur u zhveshëm deri në asht
Që të dy pohuam se dashuria
Qenka e verbët
Asgjë nuk pamë në ata çaste

Nuk pamë se si kyçeshin dhe shkyçeshin
Dritat në sytë tanë të dehur
Ishte vjeshta e mermertë
S'folëm asgjë fjalët dridheshin si purtek
Dridheshin për të mos u ndalur kurrë më

Edhe tani si atëherë
Dritat e neonit nuk dinë të shkyçen
Në çdo kohë kyçen si kujtimet
Gjersa vjeshta e mermertë
I shkund frytet e papjekura të adoleshencës

Të lutem mbylli sytë e gështenjtë
T'i shkundim të gjitha pemët
Le të duken nudo
Edhe kopshtet e dëshirave të përflakura
Kopshtet e ëndrrave ku u rritën kavakët

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

MBASE E KE PENG DORËN TIME

Të lutem kapma dorën
Edhe nëse më del shpirti
Ti mos e lësho
Dua të vdes në duart e tua

Merre dorën time
Me të gjitha ëndrrat e mia
Merre dhe shko ku të duash
Vetëm ajo le të jetë pranë teje

Të përgjërojë kapma dorën
Të mos më rrënohen ëndrrat
Merr çfarë të duash
Mbase e ke edhe peng jetën time

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

SA HERË QË BUROJNË LUMENJTË

Nëse duhet
Sërish do të ngritëm nga hiri
Do të ngritëm si feniksi
Deri te majat e qiellit
Të të kërkoj ty moj e bukura e dheut

Në buzët e tua të lëngshme
Të takohem me pluhurin kozmik
Po se bëra këtë
Çfarë mund të bëj diçka tjetër
Për dashurinë time të madhe

Sa herë që burojnë lumenjtë
Nga palca e tyre
Si zjarri i etjes ndizen kujtimet
Ndizen dhe i kyçin të gjitha dritat
Për të mbërri deri te ëndrra e jonë

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

UNË DHE FLUTURAT E KALTRA

Jo që nuk ka ndodhur asgjë këtu
Por kanë ndodhur
Aq shumë gjëra
Sa që nuk jam në gjendje të ju tregoj

Kur isha i vogël shumë i vockël
Gati sa një gisht u dashurova
Në fluturat e kaltra të luadheve
Dhe kurrë më s'u larguan nga mendja ime

I doja pa masë fluturimet
Sa që një ditë prej ditësh
U shndërrova në një shpend krenar
Shikoni sa lart fluturoj në këtë moshë

Unë dhe fluturat e kaltra
Arritëm të marrim frymë si pluhuri kozmik
Arritëm në gjendje të gurtë ose të lëngtë
Nga një flutur e kaltër
Të shndërrohemi në njeri

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

NE GJITHMONË DASHURUAM PA ZË

Kjo plazmë e gjakut tim
Brenda mureve të kujtesës
I fsheh të gjitha imazhet e dashurisë
Sa herë që m'u kanë skuqur sytë
M'i prekte shpatullat e djersitura

M'i prekte brinjët
Mos vallë
Do i gjente flokët e verdha të Evës
Në djersitjen muret e jashtme të dhomës
Kur dëgjohej zëri i saj brenda meje

Kështu i kalonim ditët
Po edhe netët
Me nga një prekje yjore
Kurse Eva na dukej sa e afërta
Po aq edhe e largët si yjet

Ne gjithmonë dashuruam pa zë
Në heshtje
Dashuruam aq bukur
Sa që yjet na kishin zili
Kur i dëgjonin shkëlmimet e natës në eter
Prishtinë, 16 shkurt 2017

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

SHTËPIT TONA UDHËTOJNË NËPËR
HISTORI

Askush s'na beson por shtëpitë
Në lagjen tonë ecin si njerëzit
Kanë sy e këmbë
Si sutat e egra vrapojnë qiellit

Kur lodhen ulen pranë mjegullave
Ulen dhe pushojnë
Në ëndrrën e purpurt të hirit
Dikur vonë si delet kthehen në shtëpi

Përbrenda mureve të lagështa
Mbështetin shpinën
Dhe u rrëfejnë banuesve
Për udhëtimet e tyre interkontinentale

Kur u afrohet koha që t'i pushojnë eshtrat
E zënë një vend pranë oxhakut
Fillojnë të tregojnë përralla fëmijëve
Që lindin gjatë udhëtimit të tyre

Nëse nuk më besoni
Ejani të jeni mysafiri im
Dhe do kuptoni se si dhe sa shumë
Shtëpitë tona udhëtojnë nëpër histori

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

PËRSE TË FLASIM NE

Nuk kemi nevojë sonte të mendojmë asgjë
Le të bisedoj heshtja
Me gjuhën e saj shurdhmemece
Le të bisedoj aq gjatës
Derisa pemët ulen në dy gjunjë

Zgjati duart e tua të brishta
Zgjati deri në amshim
Më përqafo me përqaftimin e afshit të parë
Le të stepen drurët në mal
Dashuria është një dhunti hyjnore

Të thashë të heshtim
Ta lëshojmë udhën duarve të erës
Le të vrapojnë si sutat e rilindura
Përse të flasim sonte
Kur heshtja ka një gjuhë kaq të përsosur

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

MË PRITË TE ËNDRRAT E TUA

Kjo lojë e paska formën e zanoreve
Larg i dëgjohet britma
Kurse në brendinë e saj
Fluturat vallëzojnë valsën e shiut

Eja e dashur të lozim deri në amshim
Edhe përtej tij
Duhet të dëgjohet zëri i zanoreve
Sonte duhet të festojmë me lulet

Më pritë te ëndrrat e tua
Më pritë siç më pritje në adoleshencë
Kur lëkura e jote skofiare
Merrte frymë në përqaftimin tim

Kaluan shumë stinë e vite
Po aq ujë rrodhi nën këmbët e drunjtë të urës
U plakën edhe rrapet e lagjes
Kurse ti mbete si nusja që dridhej nga frika

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

NËN KËRCELLIN E DASHURISË

Ishin ato çaste të jashtëzakonshme
Kur në sytë e tua të gështenjta
E pashë ëndrrën time
Pasionin
Dhe forcën e brendshme të dashurisë

I pashë edhe duart e tua
Si gjethet e pjergullës në gjoksin tim
Dhe pasionin tënd
I cili frymonte si zëri i dheut
Nën kërcellin e epshit

Më duhet të të them edhe njëherë
Fjalën që kurrë nuk ta thashë
Po të mos ekzistonte pasioni
As ne s'do ishim si këto pemë
Që lulëzojnë në çdo stinë lulet më të bukura

Duart tona pasioni dhe ne
Një trio i përsosur
Që nën tingujt e kitarës i përcollëm
Dhe i pritëm agimet
I pritëm gjithmonë ashtu
Siç deshëm dhe ditëm

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

PANTALLONAT E MIA TË ZHVESHURA

Brenda dhomës sime
Një tjetër dhomë me flokë të gjata
E thinjur si vitet e mia
Në dhomën tonë të fjetjes
Shikon me nostalgji të djeshmen

Përballë tavolinës së punës
Në murin e mbytur nga lagështia
Në një gozhdë të ngulur në mur
Qëndron pasqyra e thyer
Në shpirtin e së cilës fshihet një botë

Fshihen të gjitha dashuritë
Grindjet dhe përqafimet
Duart e lodhura
Dhe frymëmarrja e mureve
Çdo gjë fshihet në ëndrrën e saj

Kurse çrregullimi i dhomës
Shtrihej si një hartë e vjetër
Në pasionin tonë
Pantallonat e mia të zhveshura
Me shumë pasion pushonin në një skutë

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

KISHTE NJË LIDHJE EMOTIVE ME TË

Në një gozhdë gjysmë të këputur
Varej një orë e vjetër
Goditjet e saja të pandërprera
Ja prishnin gjumin e brishtë të natës
Kurse paradhoma kollitej si dimri

Ka kohë që pasioni i zjarrtë
Ishte dorëzuar viteve
Kollitej si portat e ndryshkura
Një grithje teneqeje
Dëgjohej në shpirtin e ronitur

Ajo ende e mbante një pasqyre
Të vjetër në dorë
Kishte një lidhje emotive me të
Bisedonte për kohërat e kaluara
Duke i zgjuar gjithmonë kujtimet

Rrinte ulur në kanapën e grisur
Me një pamje nostalgjike
I përcillte çaste e së kaluarës
Të ardhmes veç ju kishte ndalur ora
Kurse pjalmi i shtrezës s'kishte të ndalur

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

FRIKA JOTE NUK KA TË NDALUR

Nuk më kujtohet tashti
Athua vallë ishte pranverë
Ose fshikullonte një thellim dimri
Por gjithsesi
Një stinë e acartë qante mbi ty

Kur të luta të ma zgjasësh dorën
Ti fillove të ikësh
I ngjaje furtunës
Ani që një stinë qante mbi ty
Ti kurrë nuk i ndale ikjet e tua

Sa herë që takohemi të shoh duke ikur
Frika jote nuk ka të ndalur
Ikjet janë të pandalshme
Kur të pyeta nga kush je duke ikur
I rrudhe krahët dhe më tha nga vetvetja

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

POR VETËM MOS U PARAQIT
INDIFERENTE

Sa herë që dashuron
Krijo një fjalë prej fjale
Dhe ec rrugës tënde duke kënduar
Ndonjë serenatë të shthurur

Nëse fundosesh në shpirtin e saj
Kurrë mos thuaj se u mbyta
Askush nuk vdes nga dashuria
Nëse ajo nuk vdes para teje

Thuaj po ose jo mos hesht
Sepse heshtja vret më zi se plumbi
Të dashuruarit qajnë
Ose këndojnë deri në vdekje

Ti zgjidhe cilën ta duash
Këngën ose vajin
Por vetëm mos u paraqit indifferente
Se i ngufat të gjitha ëndrrat

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

MBASE DEL EDHE PA FUSTAN

Për çdo ditë në lagjen time
Takoј një grua
Me fustan prej megjulle
Nga sytë e saj të kaltër
Burojnë diejt e tërë dynjasë

Nën një këmishë të hekurt
Fshihen detet syjeshil
Ajo asnjëherë nuk zbret shkallëve
Por lehtas depërton si peri
Në shpirtin e secilit njeri

Herë e vesh fustanin ngjyrë trëndafili
E herë me atë të lulediellit
Mbase edhe del pa fustan
Nën lëkurën e shtatit selvi
Vizatohen të gjitha ngjyrat e ylberit

Ju thashë se ajo për çdo ditë del në rrugë
Me lëkurën e saj prej megjulle
Sa që xhelozojnë
Tmerrësisht xhelozojnë në fluturim
Zogjtë e të gjitha specieve

KUDO JANË KYÇUR QIRINJTË

Dhoma ime
Një botë e tërë në miniaturë
Me qirinj të ndezur
I shpalos ëndrrat e adoleshencës
Ndizen edhe kujtimet
Nga degët e hënës pikon vera e kuqe

Më duket se sonte është esëll
E tërë dynjaja
Kudo janë kyçur qirinjtë
Kjo dritë e zbehtë e mendjes
Paska ngecur
Njëqind vjet pas kësaj imagjinate

Nuk kam më nevojë në këto çaste
Për duart e askujt
Më mjaftojnë këto të mia
Mund ta shfletoj ditarin e jetës
Dhe në secilën faqe të librit
Ta shënoj emrin tënd të imagjinuar

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

II.

Me leni rehat dua të fle
Si portat e harresës
Po më mbyllen sytë e mi të gështenjtë
Sonte dua vetëm qetësi
E kur të zgjohem nesër me këndesat
Do ju ftoj të gjithëve në dasmë

Do e ftoj edhe botën e përgjumur
Le të zgjohet njëherë e përgjithmonë
Popujt që flenë
S'kanë kohë kurrë të zgjohen
As për dashuri
S'kanë vakt të përgjumurit

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

I SHËMBËLLENTE PLUHURIT KOZMIK

Çdo mbrëmje ose mëngjes
Ne vështrojmë në sy njëri – tjetrin
Vështrojmë
Të mos na treten shikimet
Nëse shëmbëllejnë ikjet e frikshme
Druaj se fundosen
Të gjitha anijet e dashurisë

Ishte mbrëmje kur flinin mimozat
Më pate pyetur dikur
Se çfarë mendoj për dashurinë
Të thashë troç
Ajo i ngjanë frymëmarrjes
Pa të njeriu
Përfundimisht vdes si flaka e qiriut

Më kujtohet si tani qeshja e jote
Nuk di se çfarë ngjyre kishte
Por nuk ishte sarkastike
I shëmbëllente pluhurit kozmik
Ngjante
Me sytë e tua të kaltra
Dhe dashurisë së pavdekshme
Në majat e degëve të një peme

Prishtinë, 17 shkurt 2017

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

Adem Zaplluzha u lind më 1 shkurt 1943 në Prizren. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Disa kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e Qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret, kryesisht me poezi, që nga moshja e fëmijërisë. Rugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë, të cilën e botoi në revistën “Pionieri” më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës, bashkë me shokët e punës dhe të pendës, themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në kuadër të punës së këtij grupi letrar, qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahas krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetatat e kohës, që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Muresha. Është prezantuar në Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

1501-1990, nga Hasan Hasani, në Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 – 1995, nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin Portrete Shkrimtarësh nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002. Në maj të vitit 2013

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe.

Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT

1. “Puthje”, poezi, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. “Ecjet e viteve të mëdha”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. “Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. “Muret”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997
5. “Morfologjia e dhembjes”, poezi, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. “Ai vjen nesër”, poezi, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. “Letër nga mërgimi”, poezi, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. “Letër nga mërgimi 2 “ poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar , “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

9. “Udhëndarja”, poezi, “Qendra e Kulturës”,

Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2008

10. “Thirrje e gjakut”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008

11. “Asgjë sikur molla”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.

12. “Vesa në lotin tim”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,

13. “Puthja e gozhduar”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.

14. “Kashelasha në vargje”, poezi për fëmijë,” Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.

15. “Pema e bekuar”, E përkthyer, Rumani, 2010.

16. “Bajraktarët e vatanit”, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot, 2010.

17. “Hijet e ndryshkura”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.

18.”Stuhi në Kutulishte”, poezi, ”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

19. “Posa ikte nata”, poezi, “Qendra e kulturës“, Kastriot, 2010.
20. “Loja e myshqeve”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010.
21. ”Lumëbardhi dhe gjëma”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010
22. “Metafora e heshtjes”, poezi, “Qendra e kulturës”, Kastriot, 2010
23. ”Hyji në Prekaz”, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot, 2010.
24. ”Sinorët e hinore”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot 2010.
25. ”Don Kishoti dhe Rosinanti”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
- 26.”Zjarri i dashurisë”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
27. ”Kur likenet vallëzojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
28. “Ditari në vargje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
29. “Tingujt që nuk përfundojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010.
- 30.“Shtegu i mallit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
31. ”Korniza e thyer”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

32. “Zgjimi i gjëmës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtareve, Kastriot, 2010
33. “Vallja mistike”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
34. ”Merre kodin”, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2011
35. “Letër atdheut” poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
36. “Tejdukshmëria e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
37. “ Përtej teje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
38. “Sa afër e sa larg”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2011
39. “Vallja e zanoreve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
40. “Ikja e eshtrave”, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
41. ”Kalorësit e mjegullave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
42. “Hingëllimat e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
43. “Kur pemët i ndërrojnë këmishët”. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

44. “Mirëmëngjes Imzot”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
45. “Kafshimi i mikut”, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
46. “Atje tej maleve”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot, 2012
47. “Heshtja që del në shesh,” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
48. “Portat e shpresës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
49. “Në dhomën time gjysmë të errët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
50. “Kinse Lojë Shahu”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
51. “ Për çdo dekadë nga një baladë “, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
52. “Fusha e mëllenjave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
53. “E kujt është kjo vetmi”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
54. “Mos pyet për adresën e lumit”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
55. “ Stoli në parkun vjetër” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
56. “Urori i stralltë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

57. “Po të mos ishte fjala”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
58. “Thyerja e urave”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
59. “ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
60. “ Në flokët e dëborës”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
61. “Një grusht nostalgji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
62. “ Kur filluan të flasin njerëzit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
63. “Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
64. “ Lisi në rrënjët e veta” , Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot 2012
65. “Eca ecëm dhe do ecim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
66. “Fëmijët e erës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot 2012
67. “ Çast në fund të stinës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
68. “Si të flas me drurët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

- 69, “ Më pëlqejnë mendimet e tua”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012
70. ”Andej dhe këndej kohës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012
71. “Zëri i heshtjes”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
72. “Kush i lexoi letrat prej erës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
73. “ Fluturimi i korbave në netët pa hënë”, prozë poetike, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
74. “Koha e ime dhe koha e jote”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012
- 75.” Diku te një baladë”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
76. “ Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
- 77 “ Ky def prej hëne”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
- 78.“Pyesni zogjtë në ikje ”,Poezi , Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot 2013
- 79 “ Fërfërimë gjethesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
80. “Refrene yjesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

81. “Te delta e mjellmave”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

82.“Rinjohja”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

83.“Diku në fund të një fillimi”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

84.“Mëkati i hijes”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

85.“Një zog prej uji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013

86.”Asnjë fjalë nuk frymon”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014.

87.”Daullet e një nate”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

88.”Sytë e gurtë të erës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

89.”Kur dehen perënditë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

90. “Fjetëm njëqind shekuj” Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014.

91.”Krakëllimat e natës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

92. “Ndjekësit e enigmave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
93. “Atdheu i paçmuar” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
94. “Psalm i harruar”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
95. “Për kë po bie moj kambanë”, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
96. “Mbi flokët e ullukëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
97. “Menatë vijnë lejlekë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
98. “Loti i gotës së dehur”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. “Stina asnjënëse”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. “Dëneste bashkë me erën” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. “Druri i pikëlluar”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
102. “Një grusht dashuri”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
103. “Lëreni zërin tim”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

104. “Shi në qytetin tim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

105. “Si trenat e verbër ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

106. “Zjarri i malli tim ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

107. “Kur teshtin era”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

108. “Mbi shpirtin e erës pagane”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

109. “Nëpër gjymtyrët e mjegullave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

110”Ajo nuk erdhi sonte” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015

111.“Një hënë e zhveshur”,Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015

112. “Nëpër plasaritjet e mureve”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015

113.“Mes telave gjembor ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” ,Prishtinë, 2015

114. “Të vizatosh një zog në mur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015

115.” Nuk flenë as kuajt e dehur” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

116. "Fluturojnë zogjtë e verbër " Poezi,
Shtëpia Botuese "TREND", Prishtinë, 2015
117. "Një shi prej bryme" , Poezi,
Shtëpia Botuese "TREND" , Prishtinë, 2015
118. "Në prehrin e pemëve" Poezi,
Shtëpia Botuese "TREND" , Prishtinë, 2015
119. "Zëri i largët i shiut ", Poezi
Shtëpia Botuese "TREND", Prishtinë, 2015
120. "Yjet e ngrira të kujtesës " , Poezi,
Shtëpia Botuese "TREND", Prishtinë, 2015
121. " Thirrmat e hijeve", Poezi, Shtëpia
Botuese"TREND", Prishtinë, 2015
122. "Dritaret e verbëta ", Poezi, Shtëpia
Botuese"TREND", Prishtinë, 2015
- 123 . "Përtej portave të mbyllura" , Poezi,
Shtëpia Botuese "TREND", Prishtinë, 2015
124. "Malli i etjes" Poezi, Shtëpia Botuese
"TREND", Prishtinë, 2016
125. "Kur qajnë pemët ", Poezi,
Shtëpia Botuese "TREND", Prishtinë, 2016
126. "Të dielave në qytetin tim ", Poezi,
Shtëpia Botuese "TREND", Prishtinë, 2016
127. " Nëpër brigjet e kujtesës" Poezi,
Shtëpia Botuese "TREND", Prishtinë, 2016
128. "Rrugës qante një stërqok", Poezi,
Shtëpia Botuese "TREND", Prishtinë, 2016

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

129. “Kali im prej bore” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
130. “Përballë hijes së mollës ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
131. “Jehu i zërave”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
132. “Në kujtesën e pemëve ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
- 133.“Më mirë një gjysmë ëndrrë ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
- 134.“Një dry prej dylli ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016.
- 135.“ Në anën tjetër të mendjes”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
- 136.“Sa shumë ethe pat dimri sivjet”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
137. “Enigmat e kashelashave ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
138. “Nuk i them uinë dot kësaj liri” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
139. “Fluturat prej letre ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
140. “Fluturimi i gjinkallës”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
- 141.“Kumritë prej deltine”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2016

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

- 142.“Më pritni te baladat e gurit”, poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2017.
- 143.“Trenat këtu gjithmonë vonohen”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2017
- 144.“Lulëzojnë gjethet e ullinjve”, poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2017
- 145.“Teatri antik i kujtesës”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2017
- 146.“Portreti i lirisë”, poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2017
- 147.“Një stinë delikate”, poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2017
- 148.“Te ullishtat e vjetra ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2017
- 149.“Ishim të lumtur si gjinkallat”, poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2017
- 150.“Pikëllimet e rrënjëve”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2017
- 151.“Telat e shirave ” poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2017
- 152.“Një stuhi prej bryme”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2018
- 153.“Sonte s’ka dashuri ” poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2018
- 154.“I shëmbëllente pluhurit kozmik” poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2018

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

Përmbajtja:

Cikli i parë

Në fundin e një fundi tragjik

Feniksi nga Devolli

Vetëm një frymë e trazuar

Si një varkë e çmendur

O ju lutem heshtni

Hapën varr mbi varre

Kryqet e shkukur mbi varre

Atdheu nuk doli nga sterra

Nuk mbinë hithrat në fushat tona

Në fundin e një fundi tragjik

Kur i dëgjojmë krismat e para

Pritnin anijet e fundosura

Qanin përrenjtë si foshnjat

Nëpër djepa gdhendëm krenarinë

Çfarë nuk na kujtohet

Për një fije kashte e djegim jorganin

Nëpër hapësirat pa sinor

Secili vjen me nga një klithmë

Mbase edhe ishim të dehur tapë

Kur vijnë shirat

Binte një shi idhnak

Në cilin va u mbytën zogjtë

Luante një melodi prej shiu

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

Këndonin edhe turtujt
Të kujt janë këto duar
Ta njoh edhe anën tjetër
Një qyqe i përkundte zogjtë e vdekjes

Cikli i dytë
I pamë edhe vdekjet e zogjve

Vetëm kambana qante si kalama
Mund ta lexoni biografinë time
Secili prej nesh këndonte në gjuhën e vet
Kurse sytë e saj prej korbi
Unë shiu dhe stina
Në përmendore të bronzta
Detet lindën më vonë
I pamë edhe vdekjet e zogjve
Brenda një gote me raki
Thua se janë të një tjetër kohe
Ato që mbetën nëpër degët e kohës
U fsheh pas shtatë deteve të mallkimit
Nuk pata forcë për të heshtur
Përse të derdhi lot
Flinin mbi shpirtrat e zambakëve
Që kishte lindur para biblës
Pemët filluan t'i krehin flokët
Kurse pijetorja bisedonte me të dehurit
Nuk ka mallkim më të madh

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

Mbeta si një gogol fushe
Kur flinin kanjushat
Kishte apo nuk kishte njeri këtu
Grithja shpirtin e mjegullave
Na i vranë edhe pëllumbat

Cikli i tretë
I ngjante pluhurit kozmik

Ajo ishte alfa dhe omega
Një duet në korin e përkryer
Zonja me karafil në kokë
Kur u pamë për herë të fundit
Në çdo kohë kyçen si kujtimet
Mbase e ke peng dorën time
Sa herë që burojnë lumenjtë
Unë dhe fluturat e kaltra
Ne gjithmonë dashuruam pa zë
Shtëpitë tona udhëtojnë nëpër histori
Përse të flasim sonte
Më pritë te ëndrrat e tua
Nën kërcellin e dashurisë
Pantallonat e mia të zhveshura
Kishte një lidhje emotive me të
Frika e jote nuk ka të ndalur
Por vetëm mos u paraqit indiferente
Mbase del edhe pa fustan

A.Z.I shëmbëllente pluhurit kozmik

Kudo janë kyçur qirinjtë

II.

I shëmbëllente pluhurit kozmik